

УДК 342.9(043.2)

Хомра О.Л., студентка,
Навчально-науковий Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

СЕКТОРИ ІНФОРМАЦІЙНОГО РИНКУ УКРАЇНИ

Науково-технічні та економічна інформація на Заході вже давно приділяється велика увага, насамперед з боку державних органів, котрі надають належну підтримку процесам її узагальнення та інтеграції на рівні національних закладів, створюваних для виконання цих функцій. Не залишилась осторонь й Україна. Останніми роками на її теренах виник та розвивається ринок інформаційної продукції, розширюється підприємництво у цій галузі. Збільшився обсяг фінансування наукових та науково-технічних розробок. Уже, сформовано, принаймні, п'ять секторів інформаційного ринку [2].

Сектор ринку - це сукупність однотипних, схожих товарів, визначений обсяг товарної маси, оцінений у вартісних або натуральних одиницях. Тобто поділ здійснюється за об'єктами купівлі-продажу.

Сектори ринку відрізняються специфічним колом споживачів та домінуючими видами інформаційних послуг [3]:

1. Ділова інформація – оперативні та аналітичні дані про економічну кон'юнктуру: біржова та фінансова інформація (кон'юнктура на біржі, курси валют, кредитні ставки, інвестиції, ціни, ринки товарів і капіталів тощо); статистична економічна інформація (статистичні і соціологічні дані, прогнози, оцінки); комерційна інформація про учасників ринку (персоналії, фінансовий стан підприємств, виробнича та комерційна політика, ціни на товари та послуги, зв'язки, укладені та плановані угоди тощо); оперативні новини про події на ринку.

2. Правова інформація: інформація про правові умови господарчої діяльності (документи, консультації, довідки, послуги з реєстрації, ліквідація та приватизація підприємств); інформація про правові умови соціального захисту населення, юридичне консультування.

3. Політико-аналітична інформація та політична реклама (інформування владних структур і громадськості): політологічні аналізи, прогнози, дані соціологічних досліджень (аналіз соціально-політичної ситуації, тенденції еволюції внутрішньої та зовнішньої політики, зміни у владних структурах, політологічні прогнози); політична реклама й

організація виборчих кампаній (презентація політичних програм, іміджмейкерство, формування громадської думки).

4. Інформація для фахівців: науково-технічна інформація (пріоритети, перспективи розвитку науки і техніки, патенти, реферати, огляди, бібліографія, переклади, першоджерела); професійна інформація (спеціальні відомості для управлінців, економістів, бухгалтерів, інженерів, та ін.) [1].

5. Споживацька інформація для населення (приватні оголошення, служба знайомств, наявність товарів і побутових послуг, туризм, розваги і відпочинок, прогноз погоди, новини культури, спорт тощо).

У кожному секторі може бути організований будь-який вид доступу: безпосередній до сховища інформації на паперових носіях; дистанційний до віддалених або які перебувають у даному приміщенні комп'ютерних баз даних.

На протязі останніх років ми спостерігаємо тенденцію до збільшення обсягу наукових та науково-технічних робіт. Увага приділяється таким напрямкам як фундаментальні дослідження, прикладні дослідження, розробки та науково-технічні послуги. Збільшення обсягів призвело до збільшення витрат на виконання наукових та науково-технічних робіт.

Роль і місце України в світовому інформаційному просторі не відповідає її геополітичному положенню, технічним можливостям і національним інтересам як незалежної держави. Історично склалося так, що в Україні був нагромаджений потужний науково-технічний потенціал, котрий у багатьох галузях виявлявся на високому рівні в світовому рейтингу. Хоча він був майже повністю зорієнтований на головного споживача – оборонний комплекс, але завдяки концентрації матеріальних, фінансових та інтелектуальних ресурсів організовувалися наукові та науково-технічні інститути, творчі зусилля яких народжували ідеї, відкриття, винаходи та розробки, що принесли Україні широке визнання у світових наукових колах.

Література

1. Про науково-технічну інформацію: Закон України від 25 червня 1993 р. № 3322-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 33. – С. 345-353.

2. Кулицький С.П. Основи організації інформаційної діяльності у сфері управління / С.П. Кулицький. – К.: МАУП, 2002. – 224 с.

3. Курас І. Інформаційні ресурси України: стратегія розвитку / І. Курас // Бібліотечний вісник. – 2001. – № 1.